Marie Curie

Marie Curie är en av vetenskapens stora superhjältar! Men när hon föddes var det inte självklart att tjejer fick studera vad de ville.

Marie gav sig inte, hon ville verkligen utbilda sig - kosta vad det kosta ville. Och så till slut, efter många, långa dagar i sitt laboratorium fick hon **1903** nobelpriset i fysik för sin forskning om radioaktivitet. Ingen förstod då hur farligt det var att utsätta sig för strålning och idag är till och med **Maries** kokböcker från **1890** för farliga för att ta i. Den som vill läsa dem eller hennes gamla anteckningar måste ha skyddskläder på sig! **Marie Curie** skrev aldrig någon bok om sitt liv, men kanske hade ett brev från henne till er kunnat låta något i den här stilen.

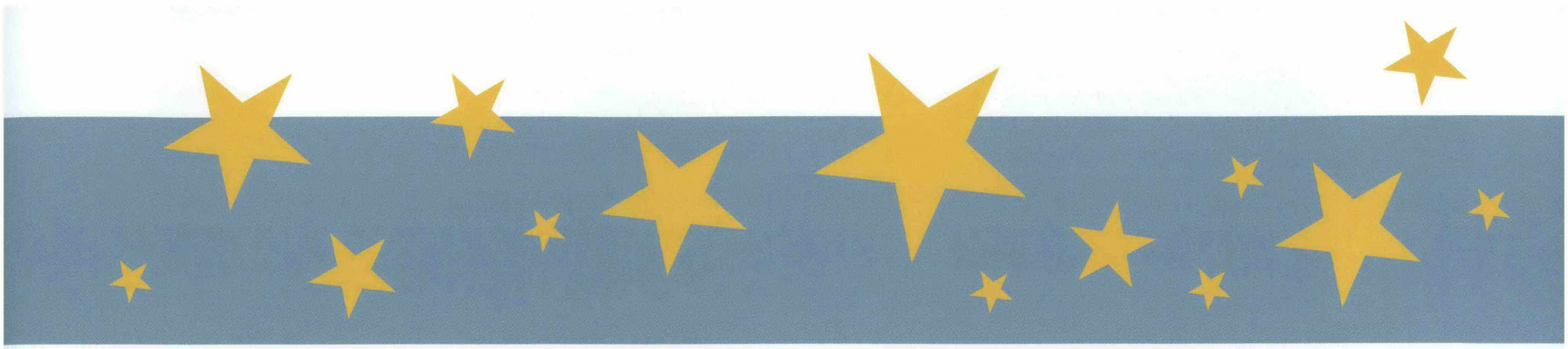
Jag heter **Marie Curie**. Kanske vet ni vem jag är. Många vet det eftersom jag var den första kvinnan som fick Nobelpriset. Jag tänkte berätta lite för er om mitt liv som var ganska upp och ner. Jag föddes i **Polen 1867** och det var ganska tufft att växa upp där då.

Min pappa och pappa var lärare, men när jag var **11** år dog min mamma som varit sjuk länge. Det var väldigt jobbigt för alla i familjen.

Jag älskade att gå i skolan och var alltid bäst i klassen. Allt jag hörde fastnade som klister i mitt huvud.

14 år gammal skulle jag börja gymnasiet, men då fick jag inte det eftersom Polen var styrt av Ryssland. Och enligt rysk lag fick inte flickor läsa på universitet. Har ni hört något så dumt? Flickor är lika smarta som pojkar!

Så istället för att ge upp tanken på att fortsätta skolan så jobbade jag som lärare och sparade vartenda öre. Efter några tuffa år så hade jag tillräckligt med pengar för att flytta utomlands och börja läsa.

Jag valde att fara till **Paris** och läsa på universitetet i **Sorbonne**, där kvinnor också fick gå. 1891. Ni förstår inte hur lycklig och stolt jag var. Eftersom jag hade så lite pengar fick jag spara in på allt. Men som tur var hade jag släktingar i **Paris** som jag fick bo hos, annars hade jag fått svälta för att kunna gå i skolan.

Jag gick i skola länge och tog examen i fysik och lite senare i matematik.

Under tiden på universitetet träffade jag **Pierre Curie** som jag gifte mig med sen. Vi fick två döttrar.

Samma år som jag fick min examen blev jag väldigt intresserad av en upptäckt som vetenskapsmannen Henri Bequerel hade gjort.

Han märkte att uransalt sände ut strålning och det visste ingen något om då.

När jag hade forskat ett tag om uranstrålning märkte jag att vissa uranmetaller gav mer radioaktivitet ifrån sig. Till en början förstod jag inte varför, men efter ett tag kom jag på att de kanske innehåller nya grundämnen som inte var upptäckta. Jag hade ingenstans att forska vidare, men så fick jag låna ett lite förråd i källaren. Där fanns det ingen värme eller el, men jag var så tacksam. Arbetet med att studera radioaktiva ämnen och strålning var tungt. Det fanns inga maskiner till hjälp utan jag fick göra allt själv. Det jag ville var att separera ämnen från varandra. Det enda som jag kunde göra för att klara det var att hälla ner ämnena i stora grytor och röra om. Då visste jag så klart inte hur farliga gaserna var som uppstod, men jag kände mig ofta trött.

1902 lyckades jag bestämma atomvikten för radium och året efter fick jag Nobelpriset i fysik med **Pierre** och **Henri Becquerel**. Vi blev så klart stolta, men tyvärr hann vi inte åka till **Stockholm** och ta emot priset. Vi hade så fullt upp med arbete. Sedan hände en massa tråkiga saker i mitt liv, men när det såg som mörkast ut fick jag veta att jag hade vunnit Nobelpriset igen! Den här gången i kemi för min upptäckt av grundämnena radium och polonium. Tyvärr dog jag av all strålning som jag fick i mitt laboratorium. Men jag är tacksam för att mina upptäckter har kunnat hjälpa så många människor som varit sjuka.

Er Marie